

Na Aidenově kresbě se nedaly rozeznat žádné tvary. Nebylo na nic, co by se dalo použít při vyšetřování. Aiden nám nenamaloval obrázek svého vězení ani mapu, odkud přišel z lesů. Z jeho obrázku číselna jen bolest a zloba a já jsem nepotřebovala být terapeutem specialistou, abych to viděla. Ale měla jsem pocit, že stojí za to doktorku Fosterovou znovu navštívit, takže jsme spolu stanovily data na příštích několik týdnů. Měla nabitý kalendář, ale podařilo se jí do něj Aidenů přednostně nacpat, a já jí za to byla vděčná.

Následujícího dne mě doktor Schaffer informoval, že není důvod dál držet Aidenů v nemocnici. S výjimkou starého zranění kotníku s ním nic špatného není. Vzrůstem je sice z nějakého důvodu menší, ale jinak je zdravý. Zítra si ho vezmu domů.

Ta sobota zmizela celá v mlžném oparu. Letěla jsem domů, připravila postel ve volném pokoji a položila na ni jedinou hračku, kterou jsem si dovolila ponechat poté, co byl můj syn prohlášen za mrtvého. Byl to malý měkký dráček s červenými šupinami, které se na světle třpytily. Máma ho dala Aidenovi, když byl ještě miminko, měl symbolizovat její velšské předky. Umístila jsem ho na polštář a povlak pod ním jsem našla, aby to vypadalo, jako že je tam uvelebený jako v hnízdečku. Bylo to pošetilé, ale tak jsem to dělávala, když byl Aiden ještě batole. Pak jsem vyndala oblečení z nákupních tašek poházených po pokoji a složila je do zásuvek. Chudák Jake mi dal svou kreditní kartu, abych ji použila, a já jsem se nijak nekrotila, snažila jsem se Aidenovi vynahradit deset let pekla drahými džínami.

V náhlém popudu jsem vyhrabala dva obrázky, které kdysi namaloval, a pověsila jsem je na zeď. Pak jsem si to lépe promyslela a zase je sundala. Aiden už nebyl malý kluk. Ten dráček tam musel zůstat.

Nikdy bez něj neusnul, když byl malý. Musela jsem mu dát jasně najevo, že si to pamatuji.

Následující ráno jsem se probudila se chvěním v žaludku při myšlence, že si přivedu syna domů. Protože byla neděle, Jake samozřejmě nešel do práce, ale já jsem mu navrhla, aby nám poskytl den jen pro nás dva, abychom si na sebe zvykli. Jake souhlasil, dychtil udělat pro Aidenů to nejlepší, a podle mě se i trochu styděl za svou reakci v nemocnici.

Rob mě vyzvedl, aby mě odvezl do nemocnice, přijel autem svého otce. Došli jsme k názoru, že pro Sonyu a Petera by to bylo příliš, jet s námi. Chtěli jsme, aby se Aidenův převoz odehrál jednoduše a klidně. Také se nad námi vznášela hrozba novinářů. Brzo nás vyčenichají a začnou sledovat, tím jsme si byli jistí, ale kolik jich bude a kdy? Tenhle Damoklův meč na nás určitě brzy dopadne.

„Jsi připravená?“ ujišťoval se Rob, když jsem si přetáhla pás přes tělo.

„A ty?“ odpověděla jsem otázkou.

Rob si vyhrnul rukávy košile a já si všimla, že mu zpod rukávu vykukuje kousek tetování. Bylo černé, se stočeným ocáskem.

„Drak?“ zeptala jsem se.

„Jako ten Aidenův,“ potvrdil Rob.

„Našla jsem ho a položila jsem mu ho na postel.“

„Nikdy bez něj neusnul,“ připomněl mi Rob.

„Já vím.“ Přitiskla jsem si prst do koutku oka a snažila se zadržet slzy, které se tam hromadily. „Ne, na tohle nejsem připravená. Ale nedám to najevo.“

„To je v pořádku, Em. Vedeš si dobře. Zatraceně, vedeš si líp než já. A to se ti...“ Zadíval se mi na břicho.